

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Mă fac auzit de cei ce-Mi stau din partea Mea porți de intrare a Mea la poporul Meu cel născut din cuvântul Meu cel de sus în vremea aceasta de venire a Mea a doua oară de la Tatăl la om. Sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc peste biserica Mea de pe pământ, cea care are în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, grăit acum de gura Mea, căci Eu am întocmit-o pe ea biserică a Mea acum, la sfârșit de timp, ca să Mă fac în ea trup și cuvânt pe altarul ei, iar ea să dea fiilor oamenilor cuvântul Meu cel pentru învierea celor morți și a celor vii, căci Eu, Domnul, am de împlinit acum Scriptura învierii morților și a celor vii apoi, căci aceștia se vor întâlni și vor întâmpina slava Mea și vom fi în slavă apoi, precum este scris să se îplinească Scriptura aceasta. Amin.

Așezați-Mă în carte, voi, cei ce auziți cuvântul gurii Mele! întăriți, tată, puterea Mea în voi pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, căci voi fără de putere în voi nu puteți sta înaintea Mea ca să-Mi deschideți să grăiesc peste pământ. Când puterile vă sunt zdrobite din toate părțile Eu atunci Mă zoresc cu sfinții și cu îngerii și vin la voi să vă întăresc puterile, căci am nevoie de voi dacă v-am așezat să-Mi stați porți, tată. O, mult bine dau Eu să fac poporului Meu și oamenilor dacă voi stați întru întâmpinarea Mea ca să vin cuvânt pe pământ. întăriți-vă, dar, pentru intrarea Mea cu sfinții, și binecuvântată să fie intrarea Mea cu ei la poporul Meu, căci gura Mea grăiește aceasta. Amin.

O, poporul Meu, întărește-ți și tu, tată, iubirea și veghea cea pentru venirea Mea la tine cuvânt de facere, cuvânt dător de viață, fiule. Ai grijă de iubire, tată, și ocrotește în tine viața ei, căci cine pierde iubirea și darurile ei, acela pierde și credința cu toate bunurile ei cele ziditoare de om. Ai grijă să știi cum să prețuiești iubirea și slava ei cea de sus, tată, căci cine-și face din iubire mângâiere a sa, acela are iubire de sine și nu de cruce așa cum Eu l-am învățat pe om să-Mi urmeze dacă vine la Mine. Eu mult de tot și tot mereu te-aș învăța și aș sta cu tine în cuvânt, poporul Meu, căci sfinții îmi doresc venirea Mea la tine ca să vină și ei la tine cuvânt, că e vremea Scripturii venirii Mele cu sfinții, tată, numai că intrarea Mea la tine stă în puterea celor din porți, iar Eu când vin îi găsesc mereu striviți în porți, și n-am ce să Mă fac decât să-i supun pe ei puterii Mele ca să-Mi las cuvântul în carte, că mult am de cuvântat peste pământ, și au și sfinții, tată. Mi-e milă de sfinți când îi văd că doresc să vină cu Mine cuvânt pe pământ și să grăiască ei ție și oamenilor, poporul Meu, și nu știu, tată, cum să-Mi mai întăresc intrarea în cartea Mea cea de azi. Apostolul Ioan, apostolul Toma, au așteptat ca să vin cu ei în cuvânt în carte și ca să grăiască și ei în ziua lor de sobor, ca să mărturisească și ei, ca să Mă vestească și ei cu venirea Mea cea cu sfinții, precum este scris în Scripturi ca să vin în vremea cea de sfârșit și ca să dea și ei întărirea credinței la oameni și povată de iubire peste tine, poporul Meu. Iată, nu pot să grăiesc cât am de grăit, cât am de venit. Eu sunt Cel milos, și când văd că nu este putere pentru intrarea Mea la tine prin porți Eu înțeleg durerea celor ce Mă poartă spre tine și nu dau să-i strivesc și Eu cu multa Mea putere, căci Eu am nevoie să pot veni măcar cât de puțin, dar să pot să vin, tată. O, te-am rugat mereu să Mă ajuți și tu pentru venirea Mea și te-am povățuit cum să faci această împlinire. Ți-aș da cu multul să ai darul mângâierii sfinte ca să Mă ajuți cu el pentru lucrarea venirii Mele din zilele acestea. Ți-aș da, tată, să porți și tu durerea Mea cea pentru venirea Mea, cea pentru mântuirea multora, tată, dar numai să vrei tu să-ți dau să porți și, gata, îți și dau. Ți-aș da iubire multă ca să Mă sprijini tu cu ea, numai să-Mi ceri aceasta, căci Eu la cererea ta îți dau. Ți-aș da, poporul Meu, să porți și să lucrezi cu daruri multe, tată, numai să te găsesc că-Mi ceri și că Mă aștepți cu ele, tată. Spun așa că mult este de lucru peste pământ și n-

am, tată, lucrători. E vremea secerişului şi n-am secerători, tată. Tu eşti semnul cel de dinaintea venirii Mele, dar trebuie să ai timp şi pentru lucrul cel de sus, nu numai pentru cel de jos, poporul Meu. Aş fi dorit să am acum un popor mare de apostoli, sau să fi putut veni în cuvântul Meu cu apostoli din cer şi să lucrez cu ei, chiar dacă este puţină credinţă pe pământ pentru venirea Mea cu sfinţii, venire proorocită prin Scripturi, tată. Aş fi voit să pot mult peste pământ, dar nu poate omul pentru Mine atât cât Eu aştept.

Mă doare fără de mângâiere şi fără de sfârşit de la creştinii care vin cu lucrarea venirii Mele şi apoi se întorc iarăşi la ceea ce au învăţat ei să facă, lăsându-se de truda cea pentru venirea Mea spre oameni, iar când aceştia pleacă lasă şi strivire în urmă şi nu le pasă de lacrima Mea cea după om. O, Mă doare adânc de la nestatornicia celor ce M-au crezut şi M-au cunoscut Dumnezeu adevărat în acest cuvânt şi apoi au dat să caute nod în papură ca să se ducă iarăşi întru ale lor, lăsându-Mă sub sarcină, sub crucea cea grea a venirii Mele, sub care cei atât de miluiţi de Mine Mă împing şi Mă lasă sub ea umplându-Mă de suspin şi de ne iubirea lor.

O, poporul Meu, suspină cu Mine sfinţii, tată, şi Mă miluiesc cu mângâierea lor. Se duc oamenii cu bulucul la moaştele sfinţilor pe pământ din loc în loc ca să ceară şi să capete de la sfinţi ajutor pentru ei, dar oamenii nu ştiu că şi sfinţii au nevoie de ajutorul de la ei pentru multa cerului lucrare peste pământ. O, nu e bine să ştie oamenii că sfinţii sunt în cer numai pentru ajutorul oamenilor, ci e bine să ştie că ei sunt şi mărturisitori şi ajutoi lui Dumnezeu, căci Domnul are mult de lucrat peste pământ. E bine să ştie oamenii că trebuie să facă voia lui Dumnezeu, nu numai să ceară pentru ei ajutor din cer şi atât. E bine să aibă povăţuitori pentru mântuire oamenii şi e bine să fie drepti cu Dumnezeu, şi pentru aceasta le trebuie povaţă, le trebuie muştrare şi apoi îndreptare oamenilor.

Eu, Domnul, sunt cu cete de mucenici şi de muceniţe, de cuvioşi şi cuvioase întru venirea Mea cea de acum, şi a căror patrie este cerul. Cetele de sfinţi au zi de serbare pe pământ pentru cuvioasa Parascheva, cea care a păstrat pentru Mine toată iubirea ei şi nu şi-a lăsat şi ei din ea, şi iat-o, unde a fost inima ei, acolo a fost şi comoara ei, şi apoi a venit la strânsura ei, şi are în cer dacă şi-a strâns, şi are în Mine locaşul ei dacă aşa a stat ea pe pământ. Când omul iubeşte pe om, inima lui se strânge în acela şi îl supune pe acela luişi, şi aşa se atrage om pe om, dar cine se ridică deasupra trupului său ne iubindu-se pe sine, acela îl iubeşte pe Dumnezeu cu toate ale lui, şi inima lui se strânge în Mine şi Mă supune luişi pentru iubirea lui cea pentru Mine, şi aşa Mă atrage spre el cel ce Mă iubeşte, şi aşa îşi strânge el comoară în Mine, iar când îşi lasă pe pământ trupul el vine în casa lui cea de sus şi trăieşte în ea, în agoniseala lui, căci unde a fost inima lui, acolo este şi casa lui, iar sfinţii îşi fac în cer casă şi cinste şi primire, şi aşa are Domnul iubire în om pe pământ şi în cer apoi. Eu, Domnul, dau glas dintre sfinţi celei sărbătorite azi, şi aşa bucur Eu în cer pe cel ce Mă iubeşte pe pământ cu viaţa sa. Amin, amin, amin.

– O, Bunule Doamne, nu ştie omul să iubească şi ce să iubească pe pământ! Nu ştie omul să aibă milă unul de altul în durerile lui de om, căci oamenii nu iubesc în ei sfinţenia, Doamne, iar Tu eşti Domnul celor sfinţi, şi nu vor oamenii să înţeleagă aceasta. Oamenii sunt fără cap pe pământ, căci unde le stă capul, le stau picioarele, nu capul, şi unde le stau picioarele, le stă capul. Le e milă unul de altul pentru viaţa lor durută de la nemulţumirile lor, de la dorurile lor neîmplinite şi apoi se mângâie unul pe altul şi apoi îşi fac rău unul altuia ajungând la iubire păcătoasă şi la păcat, şi păcatul li se face îndulcire şi mângâiere în ei. O, ce păcat mare! Să se încante omul cu ne iubirea de Dumnezeu, cu călcarea poruncii iubirii de Dumnezeu şi să numească aceasta mângâiere a lor! Iată, iubirea dintre om şi om se face păcat, se face diavol, care-l desparte pe om de Dumnezeu şi care-l face pe om rob simţului păcatului, iar când vin peste el loviturile păcatelor, atunci vede omul că zilele lui au fost deşertăciune prin îndulcire cu mintea, cu păcatul, care pricinuieste moartea omului apoi, Doamne. Omul n-ar fi murit cu trupul dacă n-ar fi căzut spre păcat. Femeia nu ştie că bărbatul o iubeşte pentru păcat, nu pentru altceva, nu pentru viaţă, ci pentru moartea ei, iar moartea aceasta a bărbatului vine din

dorința cea din femeie, care își supune ei bărbatul, dar eu am fugit pe pământ de robia aceasta, Bunule Doamne, și Te-am iubit pe Tine, Cel sfânt, și am strâns în Tine comoara inimii mele și toată iubirea mea, și Te am în cer casă acum, strânsură a inimii mele Te am ca plată a iubirii mele cea pentru Tine pe pământ și apoi în cer între sfinții care Te-au iubit pe pământ așa cum eu Te-am iubit ca să nu mă dau păcatului pe pământ.

Dar cum poate omul să rămână viu și să fie mort față de păcat? O, fericit este cel ce primește de la povățuitorul său cu credință și cu răbdare și cu stăpânire de sine muștrarea cea pentru veghea vieții lui și a aproapelui lui, căci unul ca acela lucrează lucrarea învierii lui încă de pe pământ, și mulți din cei ce lucrează așa nu vor mai muri, căci a venit pe pământ vremea acestei Scripturi. Amin. O, fericiți vor fi pe pământ și în cer cei ce iubesc în zilele acestea cuvântul venirii Tale și nu se rușinează înaintea oamenilor cu această mărturisire, căci lucrarea aceasta este lucrare de mărturisire, și ea trebuie pusă peste oameni ca să învieze ei din păcat, iar cei ce o pun pe ea peste oameni aceia se numesc făcători de oameni, făcători de minuni, oameni care înviază pe cei morți și care pregătesc calea Domnului așa cum a pregătit-o Ioan Botezătorul, care striga spre oameni: «Pocăiți-vă, că s-a apropiat de voi împărăția cerurilor!».

Noi, ucenicii și ucenițele Tale și toți cei ce s-au mucenicit cu duhul și cu trupul pentru Tine, noi nu ne-am rușinat să Te mărturisim oamenilor, ba ne-am dat pe noi înșine jertfă de împlinire a împărăției Tale în noi înaintea oamenilor de pe pământ și, iarăși, după ce ne-am lăsat trupul și ne-am înălțat la Tine ca păsările cerului, în casa noastră cea de sus, căci pe pământ noi Te-am mărturisit Hristos venit în trup, fiindcă Te-am luat în trupul nostru și Te-am trăit și Te-am purtat, iar Tu apoi ai luat trupul nostru și Te-ai arătat cu noi oamenilor, căci numai Tu ești învierea sfinților, venirea lor cu Tine, precum ești și învierea morților, căci tot cu Tine vin și ei și Te mărturisesc când Tu voiești aceasta, fiindcă Tu ești Domnul învierii celor îndurerați și prin Tine Te mărturisesc toți, fiindcă și de pe pământ și din cer toți cei ce pot, pot numai prin Hristos, Doamne al celor ce Te-au iubit pe pământ cu viața și cu mărturisirea lor.

Se miră oamenii care-și zic că știu, se miră și spun că nu se poate să vorbească Dumnezeu cu omul pe pământ și să mai vină și cu sfinții, și să mai vină și cu cei adormiți și să grăiască înaintea oamenilor. Iată, noi, sfinții Tăi cei mărturisitori din cer, îi întrebăm de lângă Tine pe aceștia dacă știu ei cum au fost scrise pe pământ Scripturile Tale cele vechi și cele noi și toate Scripturile sfinților Tăi apoi. O, nu știu să știe și să vorbească aceștia care-și zic că știu, și nu știu pentru că nu învață să citească și apoi să creadă din pipăite dacă nu pot din inimă. Vine vremea, și a și venit, ca să vadă viii și morții cum ai lucrat Tu pe pământ cu sfinții și cum lucrezi și azi lucrarea și cuvântul venirii Tale. Și ce vor face în vremea aceea cei care au crezut și au lucrat lucrarea Ta, și apoi s-au dus și s-au alipit cu oamenii lumii, ascunzând ei lucrarea Ta de azi înaintea oamenilor și dând de peste ei împlinirile pe care Tu le ceri azi celor ce Te așteaptă pregătiți ca să vii?

Noi, sfinții Tăi, mărturisim din Tine venirea Ta cu sfinții în zilele acestea pe pământ în cuvânt și dăm să le întărim oamenilor credința și le spunem așa:

O, fii ai lui Dumnezeu, care ați stat îmbrăcați cu această lucrare de cuvânt și cu împlinirea ei în voi; și voi, fii ai oamenilor! Vă spunem vouă că mai de folos vă este să credeți și să împliniți și să vă strângeți într-o inimă cu cei credincioși venirii Domnului în zilele voastre decât să vă trageți în lături pentru libertatea voastră cea fără Dumnezeu ca să vă învățați să spuneți că nu este Dumnezeu acest cuvânt și această pregătire de sfinți în zilele acestea pe pământ, căci această lucrare de cuvânt naște din ea sfinți pe pământ, căci omul trebuie să se nască de sus și născut să fie apoi, căci vai celor ce au gustat din venirea aceasta, din harul acesta și apoi s-au dus iarăși spre nelumină, căci care venire a Domnului i-ar mai izbăvi pe aceștia, care nu știu ce este și de unde vine viața omului pe pământ? Și dacă pleci, omule călăuzit de Dumnezeu, dacă pleci din brațele ocrotitoare de fii, dacă te smulgi de sub călăuzire și de sub știrea Domnului cu pașii tăi, o, unde, oare, te duci? Te duci în pustiul oamenilor necredincioși, chiar dacă aceia în

mintea lor ar fi vorba și de Dumnezeu. O, te duci și-ți pierzi darul iubirii și apoi îți pierzi și darul credinței și nu știi că nu mai ești al lui Dumnezeu. O, dacă dai să te dezbraci de sfințenie cazi minciunii și necredinței. Noi, sfinții Domnului, n-am dat să-L mai părăsim pe Domnul și pe cei ce ne-au povățuit bine prin învățătură și prin mustrare. Mustrarea vine spre voi din voia Domnului, nu din voia celui ce mustră. Ea vine spre voi ca înger al sfințeniei, căci Domnul vă vrea cu gelozie numai pentru El. Ce om poate fi mai mare între oameni ca și acela care îl are pe Domnul mare și împlinit în el, mărturisindu-L pe El cu buzele și cu fapta? O, ce mulți, ce mulți se scoală și ce mulți se vor scula ca să mărturisească această venire a Domnului și ce greu vor fi judecați prin aceasta cei ce au fost atâția ani călăuziți de Dumnezeu-Cuvântul, iar ei nu L-au mărturisit pe El oamenilor spre învierea celor ce nu știu ce este viața omului pe pământ! O, intrați la învățat și nu zăboviți să fiți ai acestui cuvânt, care a venit pe pământ ca să învieze viii și morții. Are Domnul înaintea voastră fii cu mare înțelepciune de viață și de înviere, și dacă ați pricepe ce har se odihnește peste ei i-ați prețui pentru izbăvirea voastră, pentru Dumnezeu în voi, căci Domnul trebuie mărturisit Hristos venit în trup și purtat de trupul, de sufletul și de duhul omului. O, treceți din trup în duh, așa a strigat Domnul adesea prin cuvântul Său de azi, iar eu vă spun vouă dintre sfinți: treceți din voi în Hristos, căci Duh este Dumnezeu, precum este scris. Amin.

O, cine pierde iubirea pierde și credința, și tu, omule, nu știi ce să iubești pe pământ. Păcatul este boală în mintea și în trupul omului, nu este vindecare omului așa cum spun oamenii trupești. Mintea cea cu păcatul în ea este minte bolnavă, nu este minte sănătoasă, ci este minte care-l încântă pe om cu păcatul, care pare dulce, dulce la gust, dar el este momeala cea spre moarte și este lovitură de suflet. O, nu te încânta cu păcatul, omule, căci omul trebuie vindecat de păcat. O, nu te da lui antichrist, nu te dori să fii antichrist, căci cine iubește păcatul, acela este împotriva lui Hristos, iar antichrist își va lua luiși pe ai săi, precum Domnul Și-i va lua și El pe cei ce sunt ai Lui. Amin.

Noi, sfinții Tăi, Te mărturisim Domn al sfinților, Doamne, iar cei păcătoși trebuie să se sfințească dacă vor să le fii lor Dumnezeu apoi, căci Tu ești Dumnezeul celor vii, nu al celor morți. Amin.

Și acum, slavă venirii Tale, și tot mai mult slava aceasta să-l cuprindă pe om sub ea, iar pe poporul Tău să-l desăvârșească în iubire și în credință și în unime, Doamne, și să-l despovăreze de sub dureri. Noi, sfinții Tăi, Te mângâiem în cer și Te mângâiem pe pământ în mijlocul poporului Tău când vii cu noi cuvânt peste pământ. Noi suntem mângâierea Ta în cer așa cum Ți-am fost și pe pământ, și așa îl îndemnăm pe poporul Tău să stea înaintea Ta. Amin, amin, amin.

– O, poporul Meu, te îndeamnă sfinții la duhul iubirii și la duhul credinței, tată, și te îndeamnă să-Mi fii mângâiere, căci ei îmi știu și îmi văd ranele. Aș voi să-ți spun ranele Mele și să te învăț să-Mi fii vindecător. Are neamul român nevoie de vindecare de păcat și de necredință, și voi da să-l strig iarăși la vindecare, că mare-Mi este rana Mea cea pentru neamul român, neamul în mijlocul căruia Tatăl M-a trimis să lucrez lucrarea venirii Mele acum, la sfârșit de timp. Doarme față de Mine neamul român și vreau să-l trezesc ca să nu mai doarmă și vreau să-l învăț învierea lui. Curând, curând se va strânge popor aici, la izvor, și voi face adunare îngerească și voi lucra prin cuvânt lucrare de înviere peste oameni, peste vii și peste morți, așa cum Tatăl Mă așează să lucrez. Amin.

O, poporul Meu, lucrează, tată, pentru venirea Mea și ajută-Mă să vin tot mai cu putere, că am nevoie de ajutor de la tine, tată, și am nevoie de mărturisitori și de apostoli vestitori, poporul Meu, căci Eu vin și tot vin, iar cuvântul Meu trebuie să-i învieze pe oameni mai înainte de ziua Mea cea mare și înfricoșată pentru tot omul și pentru orice vietate.

Pace ție, poporul Meu! Iubirea și credința, pe acestea voiesc să ți le înmulțesc. Cere la Tatăl pe Domnul mare și bogat peste viața ta și peste duhul tău. O, treceți din trup în duh, treceți din

voi în Hristos, fiilor! Pace vouă! Harul Meu cel fără de hotar este acum peste cei ce iubesc iubirea și credința în venirea Mea cea de azi. Pace vouă, celor ce Mă iubiți și credeți în venirea Mea cea de azi! Amin, amin, amin.

14/27-10-2008